

**ΜΑΙΡΗ ΑΝΔΡΕΟΥ: “Η ΤΕΧΝΗ ΘΕΤΕΙ
ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ,ΔΙΕΥΡΥΝΕΙ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ,ΦΤΙΑΧΝΕΙ
ΚΟΣΜΟΥΣ,ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΚΑΛΟΥΜΑΣΤΕ ΝΑ
ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑ ΕΝΟΣ
ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ”**

 thessculture.gr/synenteyxeis/mairi-andreoy-i-techni-thetei-erotimata/

6 May 2021

THESSNA ..., ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
By ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
22

Συνέντευξη:Ευθύμιος Ιωαννίδης

Η ταλαντούχα ηθοποιός και σκηνοθέτις Μαίρη Ανδρέου μίλησε στον Ευθύμιο Ιωαννίδη του thessculture.gr με αφορμή την παράσταση «Ο Πουπουλένιος» του Μάρτιν Μακ Ντόνα η οποία ανεβαίνει σε παραγωγή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος και σας παραθέτουμε τη συνομιλία τους!

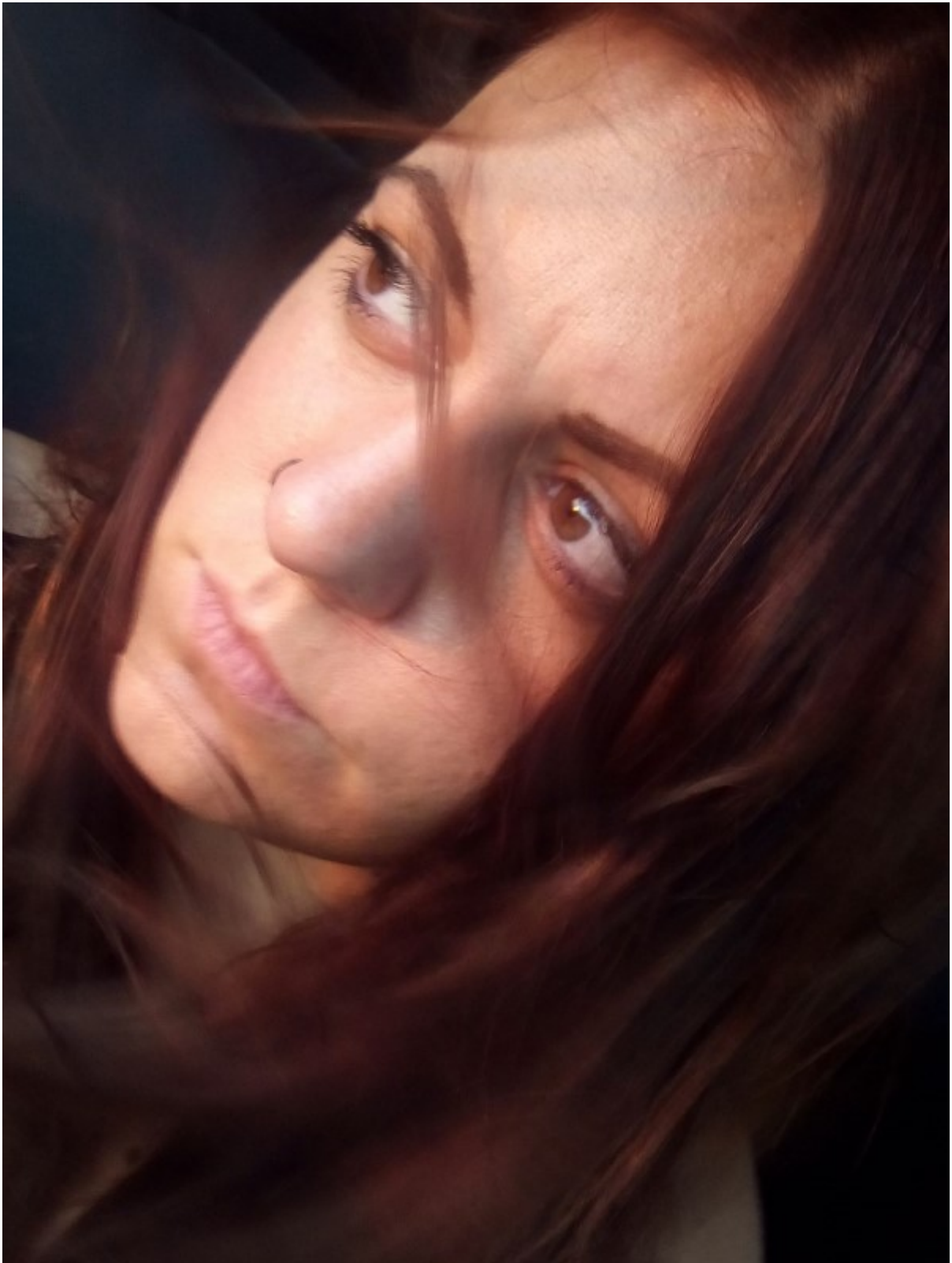
Φέτος υπογράφεις στη σκηνή του ΚΘΒΕ τη σκηνοθεσία του σπουδαίου έργου «Ο Πουπουλένιος». Θα ήθελα να ξεκινήσουμε με το ίδιο το έργο, τι είναι αυτό που σε κέντρισε στο συγκεκριμένο θεατρικό και σε ώθησε να αναμετρηθείς μαζί του;

«Ο Πουπουλένιος» είναι ένα έργο με πάρα πολλά νοήματα και τόσο καλογραμμένο που νομίζω δεν μπορείς να του αντισταθείς εύκολα. Αγγίζει πολλά θέματα όπως τη βία (συναισθηματική, λεκτική, σωματική), τον εγκλεισμό, τη δημιουργικότητα, τους παράλληλους κόσμους των ηρώων, το πραγματικό και το φανταστικό, το εγώ, το εμείς... Το μια φορά κι έναν καιρό...

Πρόκειται για ένα έργο το οποίο έχει απίστευτα ενδιαφέρουσα αστυνομική πλοκή, μέχρι το τέλος, με διαρκείς ανατροπές. Μια θεματολογία βίαιη, στην ουσία όμως έχει και πολλή τρυφερότητα και πάρα πολύ χιούμορ. Πόσο δύσκολο ήταν να αποδώσεις με διαύγεια αυτούς τους τρεις πυλώνες;

Ήταν ένα δύσκολο εγχείρημα, όχι πιο δύσκολο όμως από οποιοδήποτε άλλο έργο... Όλα αυτά που μου περιγράψατε είναι και εμπεριέχονται στην ίδια τη ζωή... Μια δυσάρεστη κατάσταση μπορεί να έχει μέσα και πολύ χιούμορ, ή ακριβώς το ανάποδο... Το μαγικό αυτού του έργου είναι ότι είναι τόσο καλογραμμένο που δεν μπορείς παρά να αφήσεις τα λόγια του συγγραφέα να σε παρασύρουν χωρίς πολλά πολλά. Είναι ένα έργο σύγχρονο, γρήγορο, έξυπνο, τρυφερό και γεμάτο ανατροπές...

Ο «Πουπουλένιος» μιλάει πολύ μεν για το τι σημαίνει το να έχεις υπάρξει παιδί, όπως όλοι μας άλλωστε, αλλά πάνω από όλα μιλάει για την αξία της αφήγησης, για το πώς οι άνθρωποι διαμορφώνουμε και διαμορφωνόμαστε μέσα από την αφήγηση. Σε ποιο βαθμό θα έλεγες ότι τα παιδικά τραύματα και η βία μένουν στην παιδική ηλικία ή μας ακολουθούν και στην υπόλοιπη, στην ενήλικη ζωή μας;

Δε νομίζω ότι ένα τραύμα μπορείς να το αφήσεις πίσω σου... ειδικά ένα τραύμα στην παιδική ηλικία που η ψυχή είναι τόσο ευαίσθητη και ευάλωτη και δεν έχει ακόμη διαμορφωθεί, ή γαλουχηθεί... Κάθε τραύμα, κάθε μορφή βίας είναι σαν μια γρατζουνιά στην ψυχή, που μπορεί να μην αιμορραγεί πάντα αλλά όταν ξυπνήσει, όταν κάτι την ακουμπήσει, ακόμη και εάν αυτό συμβεί χρόνια μετά, αυτή θα ανοίξει και θα ξαναγίνει αισθητή και ίσως φανερή.

Ένα από τα πράγματα που μαθαίνει βέβαια κανείς όταν είναι καλλιτέχνης και δημιουργός είναι ότι πρέπει να προσφεύγει συχνά στο «παιδί» εντός του το οποίο βρίσκεται κάπου εκεί κρυμμένο σε όλους μας. Ειδικά τους καλλιτέχνες, είναι σίγουρο ότι τους ακολουθεί αυτό το κομμάτι της προσωπικότητας και τους οιστρηλατεί. Αναρωτιέμαι η τέχνη, συνιστά ένα μέσο ίασης, πέρα από έκφρασης, όλων αυτών των εμπειριών που έχει εσωτερικεύσει το «παιδί» εντός μας;

Η ίαση δεν ξέρω αν μπορεί να έρθει αποκλειστικά και μόνο μέσα από την τέχνη... Σίγουρα μπορεί να μας οδηγήσει σε δρόμους που μπορούν να φωτίσουν άγνωστα μονοπάτια, και να μας δώσει μια αυτογνωσία ή συνειδητοποίηση άγνωστη μέχρι τότε... αλλά πρέπει κι εμείς οι ίδιοι να ψάξουμε και να σκάσουμε μέσα στον εαυτό μας και να αγαπήσουμε και να προστατεύσουμε το μικρό παιδί που κρύβεται μέσα μας. Η τέχνη θέτει ερωτήματα, διευρύνει τη φαντασία, φτιάχνει κόσμους, που εμείς καλούμαστε να απαντήσουμε, να δημιουργήσουμε και να ανακαλύψουμε με την όρεξη, την αθωότητα και το θάρρος ενός μικρού παιδιού...

Ο πυρήνας του «Πουπουλένιου» μέσα από πολλά παρακλάδια και με έναν αδιαμφισβήτητα δεξιοτεχνικά υφασμένο τρόπο είναι σαφώς η (αυτ)αξία της αφήγησης. Στην ερώτηση ποια θα έλεγες ότι είναι η αξία της αφήγησης στην εποχή της εικόνας, τι θα απαντούσες;

Θα απαντούσα ότι η αξία της αφήγησης παραμένει μεγάλη γιατί μέσω αυτής το άτομο καλλιεργεί τη φαντασία του... Θ' απαντούσα ότι στην εποχή της εικόνας που ζούμε στερούμαστε αυτής της φαντασίας και της δημιουργίας δικών μας κόσμων γιατί μας δίνουν έτοιμη την εικόνα, και το συναίσθημα και μας αφαιρούν την δυνατότητα να βάλουμε το χρώμα και την μυρωδιά και την όψη που ο καθένας μας φτιάχνει στην φαντασία του, και αυτό μας μικραίνει σαν ανθρώπους και μας κάνει ανολοκλήρωτους... Θα απαντούσα όμως ότι και αυτό μπορούμε να το εκμεταλευτούμε και να το χρησιμοποιήσουμε σαν πηγή έμπνευσης για να δημιουργήσουμε κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό, κάτι της δικής μας αισθητικής που θα βάλει το δικό μας λιθαράκι σε αυτόν τον καινούργιο εικονικό κόσμο...

Το έργο βρίθει εγκιβωτισμένων αφηγήσεων τις οποίες αφηγείται ο ιδιότυπος στις εμμονές του συγγραφέα. Ποια από όλες τις ιστορίες του συγγραφέα ξεχώρισες και γιατί;

Οι ιστορίες του Κατούριαν είναι σκληρές, σκοτεινές κάποιες αυτοβιογραφικές, κάποιες άλλες προσπαθούν με έναν ανορθόδοξο τρόπο να κατευνάσουν τους φόβους και τις ανησυχίες των ανθρώπων ή να δικαιολογήσουν και να καλύψουν κενά άλλων γνωστών ιστοριών. Κάθε μια από αυτές έχουν αγγίξει ένα κομμάτι της ψυχής μου... Σίγουρα η ιστορία του Πουπουλένιου, αυτού του τεράστιου μαλακού πλάσματος που γυρνάει στην παιδική ηλικία πληγωμένων ψυχών και τους δίνει την δυνατότητα να επιλέξουν εάν θέλουν να ζήσουν μια ζωή φρίκης σαν ενήλικες ή αν θέλουν να ζήσουν όμορφα και ανέμελα σαν παιδιά και να διακόψουν μόνα τους την ζωή τους πριν νιώσουν τον πόνο... κάνοντας το να φαίνεται σαν ατύχημα. Αυτή είναι μια ιστορία που πραγματικά ξεχώρισα... Είναι στην ουσία αυτό που αναρωτιόμαστε όλοι μας.. αν γυρνούσα πίσω τον χρόνο θα άλλαζα κάτι από αυτά που έκανα; Στη δική μας ιστορία αυτό τον ρόλο τον παίρνει ένα

άλλο πλάσμα, φιλικό και εξωπραγματικό, φτιαγμένο από μαξιλάρια, που σαν όνειρο γυρνάει πίσω στη ζωή ενός αγοριού ή ενός κοριτσιού, που δεν έχει την γνώση τι θα του συμβεί, που δεν έχει νιώσει ακόμη τον πόνο που θα το αλλάξει για πάντα, και του θέτει το ερώτημα: Θέλεις να το ζήσεις; Και εκεί είναι το παιδί αυτό που καλείται να δώσει την απάντηση...

Κάποια στιγμή λέει μέσα ο συγγραφέας στο έργο του, ότι αν λες ιστορίες, το μοναδικό σου καθήκον είναι να λες ιστορίες. Και κρίνεσαι από το πόσο καλές ή όχι ιστορίες είναι αυτές που λες και πόσο πολύ μπορεί να διαπεράσουν τους άλλους. Πόσο ικανοποιημένη αισθάνεσαι αλήθεια από τις «θεατρικές ιστορίες» που έχεις θεραπεύσει μέχρι σήμερα;

Πότε δεν μπορείς να είσαι απόλυτα ικανοποιημένος... Πάντα ο εχθρός του καλού είναι το καλύτερο... και πάντα μια ιστορία τη διαβάζεις ανάλογα με την κατάσταση ή την ηλικία που βρίσκεσαι εκείνη την περίοδο...γι' αυτό θεώρώ ότι είναι πολύ σημαντικό ένα έργο να το διαβάζεις σε διάφορες φάσεις της ζωής σου... Γιατί κάθε φορά θα σου αποκαλύψει και κάτι διαφορετικό...

Ολοκληρώνοντας τη συνέντευξη, τι είναι αυτό που, σύμφωνα με την εμπειρία σου, ενδιαφέρει περισσότερο τον κόσμο; Μια συνηθισμένη ιστορία, μια ιστορία δηλαδή της καθημερινότητας, ή μια ακραία, μια ασυνήθιστη κατάσταση;

Νομίζω ότι αυτό που μας ενδιαφέρει όλους είναι μια αληθινή ιστορία, που όσο παρατραβηγμένη και αν είναι να έχει μέσα αληθινούς ανθρώπους. Η αλήθεια μας ενδιαφέρει και αυτή την αλήθεια έχουμε προσπαθήσει κι εμείς να σας μεταφέρουμε... Την αλήθεια του Κατούριαν, και του Μίσαλ και του Τουπόλσκι και του Άριελ...

Ευχαριστώ θερμά τη Μαίρη Ανδρέου για την ενδιαφέρουσα συνομιλία μας και της εύχομαι απο καρδιάς να συνεχίσει να μας χαριτώνει με διάφορες και ενδιαφέρουσες θεατρικές ιστορίες.

Συνέντευξη:Ευθύμιος Ιωαννίδης

Χαίρετε, είμαι ο Ευθύμιος, είμαι φιλόλογος και συντάκτης της πολιτιστικής ιστοσελίδας Thess culture.gr. Αγαπώ πολύ τη μουσική, τις τέχνες, την ανάγνωση και το θέατρο, ενώ συνεντεύξεις μου και κριτικές μου έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς στον ηλεκτρονικό τύπο. Διαχειρίζομαι παράλληλα τις σελίδες «Ορθογραφία και ορθοέπεια», «Βιβλιοφιλία και βιβλιολογία» και υπήρξα επί πολλά έτη ενεργό μέλος και συντονιστής στις λέσχες ανάγνωσης των βιβλιοθηκών του Δήμου Κορδελιού- Ευόσμου.

